

LÕKSUD JA VÕLTSIJAD

Nõbude Karlssonite sarjas on ilmunud:

Kummitused ja spioonid (2014)

Metslased ja vombatid (2015)

Viikingid ja vampiirid (2015)

Koletised ja pimedus (2016)

Peletispaat ja Must Daam (2016)

Isad ja piraadid (2017)

Kurikaelad ja aarded (2018)

Originaali tiitel:

Kusinerna Karlsson.

Fällor och förfalskare

Alfabeta 2017

Toimetanud Katrin Naber

Kaane kujundus: Frida Axiö

Kaane illustatsioonid: Gunilla Hagström

Copyright text © 2017 Katarina Mazetti

Tõlge eesti keelde © Allar Sooneste ja Tänapäev, 2019

ISBN 978-9949-85-538-4

www.tnp.ee

Trükitud AS Printon trükikojas

Katarina Mazetti

NÕOD KARLSSONID

LÕKSUD JA
VÕLTSIJAD

Rootsi keelest tõlkinud Allar Sooneste

NÕBUDE KARLSSONITE SUGUPUU

Vanaisa ja vanaema Karlsson

Neli tütart:

Ulla, uurija, abielus Allaniga,
neil on kaks last – tütred **Julia** ja **Daniella**,
hüüdnimega Kimmu

Molly, näitleja, **George**'i ema

George'i isa Thomas ja poolõde Regine,
nad elavad Saksamaal

Ellen, kokk, Claude Bouclé elukaaslane,
Alexi ema, nad elavad Prantsusmaal

Frida – kunstnik, ajakirjanik, trapetsiartist, kübarate
modelleerija, ajaloouurija, loomapargi juhataja,
langevarjur ja mis kõik veel. Elab Pütisaarel.

1. peatükk

Salapärane Frida

„Tssss!“ sosistas Kimmu. Ta istus tema ja Julia ühises toas, kõrv vastu ust surutud. „Ema räägib telefonis Fridaga. Lehitse seda raamatut vaiksemalt! Teoksil on midagi tähtsat. Ma tahan kuulata!“

Julia pani üllatunult käest raamatu, mida ta parajasti luges.

„Meie suvevaheaga ei saa ometi mitte miski rikkuda?“

„Tssss, ütlesin ma!“ tõreles Kimmu ja nende suur kirju kass nimega Kassiniru aitas kaasa:

„Mmssssšššššhhhhhh!“

Tüdrukud jäid mõneks minutiks pinevil ootele. Siis lükkas Kimmu ukse vargsi praokile ja nad kuulsid ema ütlemas:

„Jaa, loodame siis, et kõik läheb hästi. Ole vaid ettevaatlik. Head aega, kalli-kalli!“

Kimmu lükkas ukse pärani lahti ja vantsis ema juurde.

„Millest sa Fridaga rääkisid? Miks sa nii murelik välja näed? Mispärast ta ettevaatlik olema peab? Mida te hästi minevat loodate?“

„Kas te kuulasite salaja pealt, tüdrukud?“ küsis ema

närviliselt. „Meie jutus ei olnud mitte midagi sellist, mis teie kohta käib. Frida kavatseb midagi tegema hakata ja ma ei ole kindel, kas see on ikka hea idee. Aga ta räägib teile sellest ise!“

„Nii et me võime igatahes Pütisaarele sõita, kui kool läbi saab?“ uuris Julia.

Samal hetkel tuli tuppa isa. Ta mälus hamburgerit ja tal oli laup kipras. Isa tavatses osta nurgapealsest kiirtoidukioskist hamburgeri, kui kõht oli väga tühi ja einet tuli kaua oodata.

„Jah, te võite sinna sõita, nagu tavaliselt. Ja kui seal peaks kõik untsu minema, siis helistage, me tuleme teile järele.“

„Untsu minema ...“ kordas Julia. „MIS seal võiks untsu ...“

Nüüd aga märkas Kimmu, mida isa sõi. Ta osutas vihaselt ühe käega hamburgerile ja torkas teisega isa üpris paksu vatsa.

„Mida ma selle kohta rääkisin, isa! Kas sinu meelest on õige loomi süüa, mis? LOOMI! Elusaid olevusi! Selliseid nagu Kassiniru! Selliseid nagu armsad karvased koerakutsikad ...“

Kimmu oli talvel otsustanud taimetoitlaseks hakata ja ta ei söönud enam liha. Ainult mõnikord pisut ja salaja.

„Ma ei ole kunagi kuulnud, et hamburgereid tehakse koerakutsikatest,“ vastas isa pahuralt. „Ma olin väga näljane

ja õhtusöögini on veel kaks tundi aega ... ja kurgid on ju samuti teatud mõttes elusad ...“

Kimmu pigistas silmad kinni ja jätkas loetelu.

„ ... nagu pisikesed kohevad tibud, nagu kekslevad valged lambukesed ...“

„ ... nagu maitsvad grillitud vorstikesed ...“ itsitas Julia. Tema ei olnud taimetoitlane. Veel mitte. Ja ta oli näinud, kui Kimmu salaja vorsti mugis.

„Mis sa arvad, Julia, mis tunne sul oleks, kui isa hambad sinusse sisse lööks!“ kisendas Kimmu. „Sina oled ju samuti elusolevus! Ehkki mõnikord on seda raske uskuda. Vannun oma au nimel!“

„Vannun oma au nimel!“ oli Kimmu uus lemmikväljend. Niiviisi rääkisid rüütliid ühes juturaamatus. Tüdruk ei saanud täpselt aru, mida need sõnad tähendavad, aga see kõlas hästi.

„Minu meelest ei ole teil vaja muret tunda, et isa teid ära võib süüa ...“ alustas ema. Kuid Kimmu ei kuulanud teda, ta üksnes turtsatas tigidalt: „Hmmm!“

„Hmmm!“ matkis Kassiniru ja vaatas samuti rangelt Juliale otsa.

Seejärel marssisid nad toast välja, Kassinirul pikk saba nagu hari seljas püsti. Kimmu virutas ukse enda järel kinni.

Julia ootas pisut. Siis lükkas ta nende ühise toa ukse lahti

ning astus sisse. Kimmu istus voodil ja põrnitses altkulmu õde.

„Unustame nüüd vorsti ja kurgid, selgitame parem välja, mis plaane tädi Frida haub,“ pani Julia ette. Kimmu, kellele asi tegelikult huvi pakkus, noogutas tõrksalt.

„Mida ema õieti ütles? Mida sa kuulsid?“

Kimmu pigistas silmad kinni ja mõtles järele.

„Kõigepealt karjus ta: „EI, ära seda küll tee! Tead ju küll, mis eelmine kord juhtus!“ Siis ta ütles: „Sa ei tohi teda usaldada ...“ ja „See on ju ohtlik, millega ta tegeleb! Kas sa aialauda ei mäleta? Ja mis sa arvad, kes kõigi nende pisikeste elukatega tegelema hakkab? Sina ise või?““

„Aialauda?“ kordas Julia üllatunult. „Kuidas saab aialaud olla ohtlik? Ja mis elukatest ta räägib? Oled sa ikka kindel, et kuulsid õigesti?“

Kimmu kallutas pead ja mõtles, nii et ajud ragisesid.

„Mulle paistab igatahes nii, nagu oleks keegi kaabakas, keda Frida kunagi tundis, tagasi tulnud ja teda aialauaga ähvardanud. Võib-olla ka madude ja rottidega ... ja muude pisikeste elukatega. Et Frida aitaks tal midagi ohtlikku toime panna ... See on tõesti huvitav!“

„Siin saab teha vaid üht,“ otsustas Julia. „Sõidame võimalikult kiiresti Pütisaarele ja vaatame, kas suudame Fridat kaitsta. Mina aiämööblit nii väga ei kard!“

„Mina kardan madusid ja rotte küll,“ pomises Kimmu.

Julia kergitas kulmu.

„Ise oled veel suur loomade sõber!“ märkis ta. „Kas nemad ei ole siis elusad olevused?“

„Muidugi on. Ja usu mind, ma ei kavatse neid mitte ilmaski sööma hakata,“ töötas Kimmu. „Vannun oma au nimel!“

*

„Oh, mu armas-kallis õeke!“ sädistas George'i ema Molly, kes mobiiltelefonis Fridaga vestles. „Lõpuks ometi söandad sa hakata elama tõelist elu. Oli ka juba aeg. Edu sulle, helistame varsti jälle!“ Ta lõpetas kõne.

„Mida see tähendab, ema?“ imestas George. „Kas sa rääkisid Fridaga? Ta on ju söandanud mida iganes teha! Ta on võidelnud metslaste, kummituste ja koletistega ja ... kurikaeltega ... ja ...“

„Pšššš ...“ naeris Molly ja vehkis käega. Ta oli oma pikad sõrmeküüned äsja veripunaseks värvinud. „Kurikaelad! Koletised! See ei ole Eeelu, poisu. Elu ... Elu on see, kui annad oma tunnete voli, kui lähed oma teed ...“

„Kui sa tõesti niiviisi mõtled, siis kavatsen ma minna oma teed kioskisse ja osta jäätist,“ andis George teada. „Sa annad jäätiseraha, ema, eks? Täna on väga palav!“

„Kullakene, mul on rahaga praegu kitsas käes,“ kurtis Molly. „Saad aru, Pärssoni kaupluse vitriinis oli nii

VÕLUV salliga kleit, kellukestega ...“

„Oh eeeei,“ oigas George, „kas juba jälle?“ Ta vaatas emale kahtlustavalt otsa. „Ja mille eest sa selle kleidi ostsid, see tähendab, kust sa raha said? Sa ütlesid eile ka, et sul on näpud põhjas, kui ma kinno minna tahtsin.“

„Kullakene ...“ läks Molly pisut närvi. „Omavahel öeldes – sul ei ole uut mobiili ju kohe praegu vaja?“

George kargas nii ägedalt püsti, et oleks köögilaua peaaegu ümber ajanud.

„Sa võtsid raha minu hoiukarbist!“ kisendas ta. Poiss tormas oma tuppa, tõmbas kummutisahtli lahti ja avas hoiukarbi. Tõepoolest. Rahast, mille ta oli reklaamtrükiseid laiali kandes suure vaevaga teeninud, puudus mitusada krooni. George kogus raha uue mobiiltelefoni ostmiseks.

„Sa oled segane peast! Ma peaksin su politseisse üles andma!“ karjus ta Mollyle. „Kui sa seda veel korra teed, annan ma su TÕESTI politseisse üles! Ma nõuan sinu eestkoste alla võtmist ja kogu palgast ilma jätmist!“

Emä püüdis end kuidagi naerma sundida.

„Pole hullu, poisu. Sest osa raha eest ostsin ma loteriipileti, saad aru, ja mul on tunne, et seekord ...“

„Kas tead, nüüd kavatsen ma anda oma tunneteale voli,“ sõnas George pahuralt. Ta jäi emä ette seisma, tegi keskmise sõrmega inetu žesti ja matkis suuga kõhugaaside vallapääsemise häält. „Ptrrrrrrr!!!“